

به دخدای کارونه دي
ناول

Ketabton.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

_____ ناول _____

دجمعی په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زیارت ته تللم؛ کور ته مو لنډ دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعی ورځ وه، تر کرکې مې وروکتل، په زیارت کې او زیارت ته څپر مه سمه گڼه گوڼه وه، زانگوگانې پکې گډېدې، دماشومانو چغو پوغ وو، سم دلاسه جگ شوم راساً ور روان شوم. بلاخپره زیارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دپخوا مې سترگې وپولې، نور مستقیم لارم په پورتنۍ سپاچه (برنده) مې دسمال رالاندې کړ، کرار کېناستم، اکثره خلک فاميلي راغلي وو، فرشونه یې هوار کړي وو دیگونه (پخلي) یې کول، چا هندوانې، خربوزي چاق کړې وې، ما هم مبابیل راویستو یو ملگري ته مې زنگ وکړ؛ له بدمرغه مبابیل یې بند وو، کني زړه مې وو، چې را ویې غواړم، یوه هندوانه، مندوانه به مور هم وخورو.

خو دا چي تنها پاتي شوم، خو دقيقي نور هم
ناست وم، بلاخبره زره مي تنگ شو، راپاخېدم، له
دوه، دريو سپاچو رابنکته شوم؛ په خلورمه ديوه
گلدان ترخنګ، دپيسي دبوټلو او بسکوټو
دکاغذونو مينځ کې يو غټ سامسونګ گلکسي
مبايل پرت و، زر پري ورتيت شوم ديو بسکوټ
دکاغذ سره جوغت مي راپورته کړ، د اوږي د
دسمال سره مي پېچلي لاس کې غلي ونيو نور مي
ونه کتلو چي روغ يې که خراب وپرېدم څوک
دعوه پري راونکړي، مستقيم ورسره راروان شوم
دزيارت له گڼې گونې ووتلم بهر دھديري منځ کې
چي زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلي
غلي مي لږ، لږ وکتلو منځني بټنه مي يې کليک
کړه صفحه يې روښان شوه، خو په داخل کې يې
دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتو؛ واپس مي يې
صفحه خاموش کړه، نور مي نو کرار دا دبغل جيب
کې ورخوشي کړ

سخت ورته خوشحاله شوم حُکه چي له يوې خوا
مي تيار يو غت مبايل ته ضرورت وو، خپل مي
نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو يې څه پته د
اخيستو پيسې مي يې هم نه لرلې، بلخوا که فکر
موکړی وي، دامنډلي شي هسې خوشحالي لري،
خلاصه، کورته مي راوړسو، سم دم مي دکمپيوتر
سره وصل کړ؛ رمز مي يې پرې والوزوو. د رمز د
له منځه وړلو سره سم، په سکرين زما په سن ديو
بنايسته زلمي تصوير رامخ ته شو، بيا مي کردیت
پکې وکتل، 712 افغانۍ پکې وې، دا يې لا بله
خوشحالي شوه، پسې پيام پانې ته لارم دانترنت
معلومولو په پار (7) مي 344 ته واستول؛ واپس
پيام راغلو 2400MB انترنيت هم پکې وو، ها
خوشحالي څه وه، چي دا يې لا بله شوه، له دې هر
څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چي
دغريب سړي نه دي، ترڅو زړه يې پسې
وخورېږي،

يا بل وانخستلی شي، حُکة غريب سړی مبايل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پانې راووتلم؛ چې کتل مې فیسبوک هم خلاص ترې پاتې وو، دیتا مې پرې راجلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس جان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چک کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي وو، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکاری ده، واقعاً وجداني نارامتیا یې راوچوه، زړه کې مې لږ لږ دا خبره وگرځېده، چې مبايل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنی مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فیسبوک راوتلم، گالري مې راخلاصه کړه؛ چې کتل مې یو څو ویډیوگانې، دوه، درئ یې د عبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې

يوه پي دلطف ننگرهاري، هغه ميهني ويديو پکي
وه چي وايي، (لولفه شوم اور مي واخيست... اي
بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دي
پوشي هم راووتلم عکسونه مي راوسپړل، چي
کتل مي په زرگونو عکسونه پکي و، ډيري پي
دنظامي کسانو وو؛ خپله پي هم ډير عکسونه په
نظامي ينفورم کي اخيستي وو، ځينو کي تنها؛
ځينو کي دملگرو سره ولاړ، او همداسي دپوهنتون
نه دفراغت په خولي او چپنه کي دجشنواري د
دوري په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي
توگه ئي ډير عکسونه اخيستي وو؛ پسې راتپر شه
ډير نور دغيري نظاميانو؛ بنو بنو منظيرو؛ گلانو،
حيواناتو... عکسونه پکي ځاي په ځاي وو، خو ددي
تولو سربيره يوه پوښه کي ځانته تقريبا ډپوي
پنځه ويشت، دپرش، کلني بنځي شپږ، او ه
عکسونه وو؛

څلور يې په يوازې ځان اخیستي په دريو نورو کې يو بېرسري سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی، بل کې ولاړ دي، او همداسې دريم کې يو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې خپله مور به يې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبايل صاحب وي، ځکه چې يو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخیستل شوي عکسونه و، بل خوا د فېسبوک په بگرونډ او لمړي نمايش کې يې هم دري څلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي وو، نور والله علم.

خلاصه مبايل مې په هر حساب چک کړو، ددې سربېره چې ښه نوی، اصیل او قيمتي سيټ دی، لکه څنگه مې چې مخکې يادونه کړې، دکرېډتو، انټرېټ، هم ډک دی، د GB 62 حافظې له پاسه؛ يو 8GB ميمري کار د يې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادي ته واچو،

دده فسيبوك مې هم بېخي پكې بند نكړو، خپله
ايدې مې په بل فسيبوك افشن كې خلاصه كړه، خو
ورځې ووتلې، هره ورځ به مې يو نوي نوي داسې
خه پكې ليدل چې روح ته يې پوره تكان وركو،
دې ته يې هڅولم ترڅو يې مبايل واپس خپل
صاحب ته تسليم كړم، خو حير په همدې شان خو
نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هيچا
زنګ پسې ونكړو، نور دا فكر هم راته پيدا شو؛ چې
صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي،
تصويرونو؛ او فسيبوكي افكاروته په كتو يې دمرګ
لايق خو نه دي، خدای ج دې نه كړي، خلاصه
مياشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونكړه؛ نور
نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، زه
بايد ددې سړي معلومات وكړم؛ كه ژوندي وي،
مبايل به يې ورته تسليم كړم؛ په همدې نيت
ګوشی كې دشمارو په لټه شوم

یوازی دوی شماری پکی ثبت وی، یوه می و نیوه
خاموش وه؛ بله می و نیوه دی هم زنگ نه تپرو.
فیسبوک ته می پی فام شو؛ قصد می و کرچی په
اره پی دده په خپله ایډی کی یو پوست و کرم
شاید فیسبوکی ملگرو کی پی په اړه چا ته
معلومات وی، واپس و وپرېدم ماوېل: هسې نه د
خان لپاره څه جنجال جوړ کرم.
خلاصه زړه نا زړه می پی فیسبوک ایډی کلیک کړه،
له راخلاصیدو سره سم کړنگ؛ کړنگ شو، دوه دری
مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه پی هسې طنزی
تصویرونه وو؛ دریم می راوسپړلو چی کتل می د
(سیاره حیا) په نوم یوې نجلۍ لیکلی وو:
(یونس جانه؛ تاخو هېڅ ونه وپل؟)
دی خبرې ته می سودا شوه، پورته پسې ورتپر
شوم چی کتل می، دوه مسېجونه پی نور هم کړی
وو،

دلهرې يې له مياشتې زيات وخت وتلی وو؛ خپله
دمبايل صاحب هم لوستی وو، د دوهم بيا 15
ورځې وتلې وې،
په لهرې مسېج کې يې ليکلي وو:
_يونس جانہ سلامتہ!

تر هر څه مخکې هيله ده، کامل صحت، او روحي
سکن ولرې.

پس له سلامتہ باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا
خبره درته وکړم، خو بدبختانه له يوې خوا
پښتنې حيا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای
کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه وو، او نه مې
اوس پيدا کړي چې اکل ستاسره له سرشاره لېونی
مينې مې، څه ناڅه خو دهر ذريان سره تاپسې
دخپل زړه ناره مې درباندي اورولې وای.
تر څو تاسره تړلو نړی، نړی هیلو يو تت انځور
خو مې درته ښکاره کړی وای.
تر څو، څه ناڅه خو مې تاته د اندام، اندام؛ رگ،
رگ لوړه تنده درته ښودلې وای،

او...

په پای کې دهمدې دريو ټکو په کارولو سره يې
مسېج را استولی وو، نور يې څه نه وو ليکلي.
ما هم گوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته
تېره کړه، د دوهم مسېج په لوستو مې پيل وکړ،
په دوهم کې يې ليکلي وو:
- يونس جانہ بيا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترگې څلور شوې څلور اته
شوې اته شپاړس. اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو
اوس په دې فکر يم، شايد مسېج مې دې لوستی
وي، مگر هسې خبره دې گنلې وي، يا يې نورو
فکرو ته وړی وي، ځکه چې نن سبا، بل خصوص
ددې اجتماعي رسنيو په دواړن کې دا دمینې خبره
دچل ول مکاری، مادي او معنوي مفادو دترلاسه
کولو مقوله آله گرځېدلې.

خو هیله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره،
زه مې دخپلې خبرې درښتینولې، کامل اخلاص او
ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تیاره
یم،

او ستاسره د واقعي مینې او نورو نه جداولې په
خاطر د یو ورکې ثبوت په حیث به دا درته ووايم:
چې زه لکه نورې نجینې غوندې، ستا په ښه
ځوانۍ، ښایسته وپښتو، قد قامت، ملک او
شتمنۍ نه یم مینه، ځکه چې ته ما تقریباً دیرلس
کاله له مخه لیدلې یې هغه وخت ورکې ماشوم وې
دگيرې ميري دې نوم نه وو، ویښته دې بې ترتیبه
غت وو، د میاشتو خیرن بیر سر دې وو، زړې
جامې دې په تن وې، یعنی دمینې درباندي راتلو
هېڅ درکې نه و؛ او همدسې اوس مې دې هم له
یونیم فسیوکي انځور پرته، نه ته لیدلې یې نه مې
دې ځوانې لېدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینگونه
لیدلې، او نه معنا راته لري،

نه اړتيا ورته لرم.
طبعاً اوس به دا سوال درته پيداشوی وي، چې نه
دې ليدلی يم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات
لرې، څنگ امکان لري چې څوک بيا د چا سره
دومره مينه ولري؟

ددې خبرې په تړاو دې وايم، که ياد دې وي؟
دولس ديارس کالونه له مخه چې ورکې ماشوم
وي، که څه هم هغه وخت زه له تا ورکې وم
دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې
پوهېدم، په هغه ورکې ځان چې تا له کوم غيرت؛
جرات او هوښياری نه کار واخيستو زما دپلار له
جنسي تيري دې ځان وژغورو، هغه ورځ تا يوازي
ځان ونه ژغورو بلکې زه دې هم بوته درپسې ماته
کړم، په همغه غيرت، جریت او هوښياری دې مينه
يم، دا ستا دميني يو ځينځير دی چې بند په بند
دې پرې تړلې يم، شرنگېرې.
دوهم اوس د فېسبوک له لارې په انځورونو

کې دې دنظامي دریشی په مت له رتېې (نښان)
قدرت وینم، یعنی اوس دې زما د پلار، په وړاندې.
دمور سره دې دشوي ظلم دعاملینو.
ستا دکور، ځمکو دغاصبینو او همداسې نورو هغه
ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانی، بېکسی،
مظلومی نه په استفاده یې په تا او ستا په
مادیاتو، معنویاتو ځناورنه حملې وهلې، دتولو په
وړاندې دې دغچ اخیستو په پار هر څه وس کې
شته، اما ستا صبر او حوصیلې ته صد سلامم، دا
په دې وروستیو دوه، دونیمو کالو کې ستا دمینې
دوهم غشی دی، چې زه دې پرې ویشتلې یم، پورې
ورې رانه وتی.
خلاصه په ټوله معنا دې له معنویته، متثره، یم،
لکه مور ته دتې خوري
ماشوم غونډې مې دڅنگ ته زړه درکېږي، هیله،
هیله، هیله کوم ناهیلې مې نکړې.
(په درنښت، دځواب په امیددد.)

مسېج همدومره و، لکه مخکې مې چې یادونه کړې
زه یې هم په مایل کې بېلو بېلو فعالیتونو ته په
کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانیت تر سیوري
لاندې راوستلی وم؛ اما (دسیارې) دمسېج په
لوستوه؛ دسیارې خبره زما یې هم لیدو، او بندار ته
لکه مور ته دتي خوري ماشوم لپونۍ اشته شو،
او بل خوا مسېج کې دسیارې له خوا دده په تېر
ژوند کې ځینو ډېرو عجیب او هیجاني خبرو ته
اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راوړو پوښتنو هم
دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار
کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایي؟ دې
خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.
په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په گوښۍ کې
ثبت دواړه شمارې داپرې کړې، دتېر په څېر بیا یې
هم زنگ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه
رامعلومېده چې یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مي خپله فسيبوك ايډي پکي راخلاصه کړله،
که څه هم ځان ته مي بار، بار ډاډ ورکولو چي څه
څه پسې گرځي؟ خو روح نه آرامېدو په همدې
شان دوي ورځي نورې هم تېرې شوې، دريمه ورځ
د ماسپينين دوي بجې وي نيم غرانگي ويده وم،
چې بالښت سره مي لړزه شوه، ور وې کتل همدې
مندلې کوشې ته زنگ وو، راپورته مي کړه، د
اوکي سره سم مي غږ پرې وکړو

بلي ا

مقابل کس غږ وکړ:

 - سلام وروره ښه يې؟

 - شکر دي، ته ښه يې؟

 - هو شکر زه هم ښه يم، يوه خبره مي درته

کوله که په قهر کېږي نه؟

 - نه ولې مهرباني ا

ويې خندل بيا يې وويل:

👮 - همدغه سيمڪارت چي زنگ مي پري در ڪري،
سره له ڪوشي. يوه مياشت مخڪي رانه ورڪ شول،
فڪر ڪرم تا پيدا ڪري؟

👮 - هو!

خدا ڪي پي وويل:

👮 - بنا، ڇنگه واپس پي راکوڀ ڪنه؟

👮 - نه!

👮 - ٽوڪي ڪوڀ ڪه رڻتيا واپي؟

👮 - ڇه ملانصرالدين درته بڻڪارم؟

د نرمي خدا غڙ پي راغلو، بيا پي وويل:

👮 - بنا، ڇه نو مبايل ڊي ستا وي، اما يوه ڇواني

وڪره!

👮 - ڇه؟

👮 - شايد ليدلي ڊي وي، گالري ڪي مي د ملڪرو
عڪسونه ڊي، چي اڪثريت پي اوس شهيدان ڊي، دا

هم په هر حال په يوه پوشه ڪي مي د مور يو
اووه، اته عڪسونه ڊي، ته باور وڪره ٽوله زندگي
مي همدغه عڪسونه ڊي، له هر طريقه چي ڪولي

شي،

د و اتساف؛ ويدر، مسپنجر او يا هم له بلي ممکنه لاري که راته ودي لپزل ټول عمر به دي دعاگوي يم.

ومي وپل:

 - رښتيا؟

 - هو، قسم ده!

 - سمه ده دا کار کوم اما په يو شرط!

په نرمه خندا پسې پيوست يې ووپل

 - څه؟

 - ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې

راخپڙي شپه به ماسره کوي، خو قسم به هم سر له

همدي اوسه راسره کوي، چې دسياري په اړه، او

سياري چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړې هېڅ به نه رانه پته وي نه به ذره دروغ

وايي!

دلته نو سړي ښه سم وخنډل، بيا يې ووپل:

 - ته به ښه جنت ته ولاړ شي داسې ته خوږ

گوتو خلک نيسه، اورې؟

په خندا مې ورغبرگه کړه!

👮 - هسپي مي تلوسه شوپي، ستا نه دا كيسه
غوارم، اما داد دركوم چي داسپي فرض كره لکه
دپوال ته دي چي كړي وي ا
خلاصه له دپرو دليلونو ميلونو وروسته مي قانع
كر، وپل يي:

👮 - ادرس راكره ا

👮 - اوس چيرته يي؟

👮 - پلخرخي كي ا

👮 - بنا، بنا صحيح سينما پامير ته راشه له هغه

خايه د كارته سخي موټر راخي په يوه كي

راوخپزه، زه په استادگاه درته ولاړ يم، همدې

شماري سره تماس كي اوسه.

خه سر مو در خوروم، يو دوه ساعته وروسته

تقريباً ماينام وو، چي راورسېدو، له يو تونس موټر

نه بښكته شو، سم دم مي وپېژندو، خو لږ شكمن

خكه شوم چي لاس كي يي يوه هندوانه نيولې وه؛

ماوېل: هسپي نه ددي كورو خوك وي، يوه لهزه مي

صبر ورته وکر، چي دی دسرک په څنډه ودرېدو،
هاخوا دې خوا يې وکتل بيا يې مبايل ته لاس کړ،
نور مې شک ورک شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم
چي سترگي راباندې ولگېدې موسک شو، هندوانه
يې چپ لاس ته کړله، بڼي لاس يې دغېړو لپار
خلاص کړ، بلاخېره ستري مشي مو وکره، له
پوښتنې وروسته يې وپل: کاشکې ستاسو کور بل
ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!
پوښتنه مې ترې وکره ولې؟ دا خو بد ځای نه دی،
په خدا شو، وپل يې:
 يوه مياشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې
راته ترې جوړې شوې، کني مخکې مې ډېر
خوښېدو.

په دې خبرې سره يې زه هم وڅندوم؛ بيا مې ورته
ووېل:

دا هندوانه دې، ولې اخېسته زموږ کور له
سرک نه لرې دی، اوس یې څوک یوسي؟ وپل یې؟
- زه یې وړم!

بیا مې ورته وویل:

کور مو هم نور څوک نشته، زه تنها یم، زما بده
ایشی!

په خدا کې یې راغبرگه کړه، څه خیر زما ورسره
جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز یم، همدا به خورم.
خلاصه په همدې گپ، گپ کې کور ته ورسېدو؛
مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ یې
راوړو، وپل یې: وبښه که تکلیفېږي نه، لږ د اودس
کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ یې وکړل، بیا مې
چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې
وکړه:

👮 - ولى دې دومره پس زنگ پسې ووهلو؟ دا
مبايل خو ما تقريباً يوه نيمه مياشت له مخه
پيدا كړو؟
وېل يې:

👮 - ما ټول تحصيل نظامي برخه کې كړې؛ په
همدې تړاو اوس د سرحدې پولسو په ليكو کې
د عاجل كمك قوې، افسر يم؛ د سرحد په هر برخه
كې چې وضعه اضطراري شي هغلته دكاپي اندازه
سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسوليت
ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملگري مې كارته سخي
زيارت ته په چكر راغلي و، چې له وزارت نه يې
زنگ راته وكړو، وېل يې:

په ډيوريند كرنښه د افغان او پاكستاني ځواكونو
تر منځ جگړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،
ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې
واخيستو، مندې مندې شوې، مبايل رانه رالوېدلى
وو، زه سيده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنگ کې

وو، خبر شوی به وی؟ دوی هم خو نفر تلفات لرل،
مور هم د دوه زخمیانو سر بپره، د قاسم جانه په
نوم یو سر تپری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له
دریو ورځو جنگ بس شو، خو مور تر یوې میاشتی
همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ
شبکې کار نه کولو چې زنگ مې درته کړی وای نو
په دې خاطر.
ومی وپل:

 - بنا صحیح ماو پل چې څنگ زنگ نه وهې
خدای ج ناخوسته مړ نه وی، په گوښی کې دې هم
له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندی وی، نور
هېڅ شماره نه وه، کني ما زنگ درته کولو،
وپل یې:

 - هو رښتیا دا مایل مې صرف د انترنیت لپاره
کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا
سره نمبر شته.

په همدې کیسو کیسو وو؛ چې ورکي ورور

مې د لاس مينځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل
ډوډۍ موډۍ مو وخوره، بيا مو چای را وکړو، ددې
دوهم ځل چايو په سر مې اصلي موضع ور
واچوله، جيب ته مې لاس کړ، دده خپل مبايل مې
راويستلو، پرې راکور شو، زما په لاس کې يې په
دې يوه گوته کار پکې شروع کړ، گالري يې
راخلاصه کړه، اول يې ها دمور د عکسو پوښه
وکتله، بيا يې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر
کړو، نور يې له مبايل نه لاس ورتول کړ، وپل يې:
کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي، حذب
کړي، مبايل پسې ولاکه په ټول ژوند درته راغلی
واي مگر...

تر څو يې خپله خبره تکميلوه په دې وخت کې ور
وتکېدو، ور جگ شوم چې کتل مې مور مې
هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخيست
د يونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه
ورته کېناستم،

دکېناسو سره سم يې وپل:

 - کاشکې دومره ډېره يې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ايشي نه يې خوړې!

ومي خندل، ورغبرگه مې کړه:

 - هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوره، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره گوتې وهل ثواب لري خبر به يې؟

دلته نو دواړو يوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پيوست څه نورې ټوکې تکالې شوې، بلاخېر ورته ومې وپل:

 - سړيه تا خو د سياري په مسيچ او کيسو بېخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبايل رانه يوسې.

په خندا شو، بيا يې وويل:

 - د مبايل له ورکېدو مخکې دسياره په نوم؛ يو تخلص هم پسې و؛ اوس مې هير

دی چي ڇه وو؛ يو مسٻج راغلو په دنده کي وم،
نيم او نيمکله مې ولوستو، تر څو مې دصحيح
لوستو کاپي وخت ورته پيدا کو ميايل مې ورک
کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس يې وگورم
چي څه يې ويلي بيا به پرې وغږېږو.
لاس يې ور وغزو د دواړو تر منځ په پوشتي
ايښي ميايل يې ور جگ کړ؛ دمسيجونو په لوستلو
يې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته څنگ ووهلو، چاي
مې راواچوو، خاموش کيناستم تر څو مسٻجونه
ولولي، يو وخت مې کتل چي ميايل يې واپس په
همغه خپل ځاي کېښو، رنگ يې تک تور شو، ټول
سورونه يې گډ وډ شول، حتا غږ يې هم تغير
وکړو،

په خدا کي مې ورته وويل:

👤 - لکه چي تر اوسه دې مينه نه وه کړې، لمړي
ځل دی چي ديوې نجلۍ له خوا داسې غږ اوږي،
ځکه يې دومره تاثير

درباندي وکړو؟

👮 - نه دغه خبره نه ده!

👮 - بڼا؛ نو بيا له ما وشرمېدې په ځينو رازونو دې

چې سياري رابرسېره کړي.

👮 - نه، دغه خبره هم نه ده!

👮 - بڼا، ځي بيا نو ولې دومره تور او شين

واوښتې؟

👮 - يعني کيسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

👮 - هغه د ورځې مبايل کې راسره کړی قسم دې

که درته بې معنا وي؟ مه پي کوه!

دلته مې بيا لږ رامسکي کړو.

وېل پي:

👮 - د سياري مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له

ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې

ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، يوه ورکې کيسه

کوم انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه

پکې ځواب شي ته صرف غور شه.

خبره داسې ده چې زه د (.....)
ولایت (.....) ولسوالۍ او (.....) کلي
دپلانکي (.....) زوی يم، دپنځو کالونو په عمر
وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه
ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا
پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه
یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه،
چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې
یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان گڼل خو
کره وره یې په تمامه معنا هغه د(لوط ص)
دقومیانو وو؛ يعني لواطت؛ زنا، غصب، وژل،
ځورول او همداسې نورې هره مردار خورگي پکې
دمېړنو خلکو خاصه او ویار گڼل کېدل، نه یې له
الله ج ذره وپره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په
نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوروم؛ تر څو مو
دپلار له ویر نه سترگې وچې دې په مور مې یې
منگولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا

مې نکاح کره په داسې حال کې چې زما مور دده
د کشرې لور همزولې راتله، سینږیری وو، لنډه یې
دا چې له مور نه یې هم په ژوند یتیم کړم، نور مې
مور دکاکا دکور مینځه شوه، او همداسې زه یې
مړی دواړه دکاکا، دکاکا دمشرې بڼځې، زامنو،
لورگانو، میلمنو، غواگانو، پسونو، ځمکو په خدمت
کې شپه او ورځ سر په تلاق اوبنتو که څه هم یوه
کور کې اوسیدو، خو ما او مور مې په دریو څلور
ورځو کې دیوې، دوه صحیح خبرو موقع نشوی
پیداکولی، ها کیناستل؛ ځان او جامې راپاکول، یا
نور هغه دمور او بچیانو تر منځ راز او نیاز خو په
ځای پرېږده،

دا هم په هر حال، مور دپلار په دوران کې ځان ته
کور درلودو، درې څلور جریبه باغونه ځمکې مو
درلودې تر ټولو کاکا گانو نه مو ژوند او اقتصاد
بڼه و، پلار مې د دارعلوم مدیر وو؛ بڼه معاش یې
لرلو؛

حُمکي مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا
قربان شم، کله چې دا پيښه وشوه، کاکاگانو زما او
د مور په شمول مې کور، حُمکي هر څه پي په
خپل کور کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه
او دغه د خپرې له وپرې او بچ کېدو په پار شپه،
ورځ په هغه خدمتونو چنگاو وم، چې زما له توان
نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه
څنگه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ
کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه
همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنگه
استفاده رانه کېدله کوله پي، او دا تنها زما حال نه
وو، دلته دهر يتيم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره
حُمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې
کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستي
ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه
يادونه هم شپو شپو وخت ته اړتيا لري، تر نورو به
تېر شو،

ددې ټولو له نمونې به دسيارې دپلار کوم چې
مسېج کې سيارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.
يوه ورځ دکاکا دوهم زوی پيسې راکړې دوکان ته
پې په سيگریتو پسې ولېږلم؛ ولاړم سيگریت مې
واخيستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې
دسيارې پلار وليدو له همدې دوکان نه پې دسودا
دروند پيتي راپشاه کړی وو؛ دانسانيت، ثواب،
مشرانو ته د احترام له مخې مې پيتي ورسره
راسپک کړ، دلویا او دال نخودو پلاستيکي خلتې
مې ترې راوخيستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو
کورنه رامخکې وو، کله پې چې تر دروازه ور دننه
شو، وپل پې:

- خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر
شوم؛ ده ځای په ځای دحاويلی منځ کې خپل
پنډوکی کېښوو، دروازه پې ځینځير کړه، مخکې
راتېر شو، چپ لاس

اتاق طرف ته يې اشاره وکړه؛ وپل يې:
- ته راشه دلته يو څه دي، کاکا ته يې دې ور وره،
په غلته اراده يې پوه شوم، له تلوو مې انکار وکړو،
نور يې لاس راواچولو په زور يې کشکوم، که څه
هم دی پوخته ځوان وو، زه ورکې دولس ديارلس
کلن ماشوم وم، بيا هم دالله ج مرسته وه، دپر
وخت مو کشوگير وو، خو اطاق ته يې ننه نه
ايستی شوم، بلاخبر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر
شو، نور يې غوښتل چې همدلته حويلی کې خپله
شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم
ونه توانېدو، که څه هم جامې مې يې راوشکولې،
موشت، موشت ويښته مې يې لاسو کې ورياتي
شول، له خولې او پزې مې سرې وينې روانې وې،
اما بيا هم دالله ج مرسته و، په دې اخبر کې چې
نور له تپپه هم لويديلی وم؛ يو موټی ايرې په لاس
راغلي دا مې سترگو ته ور وشيندې، دی په

خپلو سترگو شو، ما دومره موقع پیدا کړه چې د دروازي ځینځیر مې پکې خلاص کړ ترې راوتښوم، نور نه يم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی يم؛ مخامخ د بالاخاني کړکی وې، کېدی شي له بالاخاني یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی وو، جیب کې مې سیکریت هم مات شوي وو، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم، دشهادت گوته یې راته وښودله وپل یې: دا وینې چې کړ، وږه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه، خلاصه لکه څنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، بښلي مې نه دي، او نه یې بښم. دا هم په هر حال،

خه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح
کړې وه، بېخي ضعيفه شو، نور دهبخ کار نه وو،
زامن يې نااهله وو، هغوی هم مرسته نه ورسره
کوله، همدا وو، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو،
دسپې لوړې سره مخ شو، په دې شپو ورځو کې
يوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته يو بل
په ده پسې کشر ورور يې راغلو، يعني دوهم کاکا
مې، چې دا به تل په مسافريو کې وو، دې چې
زموږ اقتصادي خراب وظيفت وليدو، خپل مشر
ورور ته يې وويل:

په (.....) ولسوالۍ کې د (.....) کلي
ملک رحيم دخپلې مهمان خانې لپاره هر کال يو
برابر ماشوم مزدور نيسي، اوس يې هم زما يو
ملگري ته وپلي چې يو بيدار هلک راته راپيدا کړه،
نو که ستا زړه وي، دا يونس به ورولبړو، کال
وروسته يو نيم خروار غنم ورکوي؟

کاکا می و وپل:

- ولی نه، ورسره و غریزه چی بل خوک ونه نسی.
لنده پی دا چی سبا نه، بل سبا پی ور روان کرم،
کله پی چی تر دروازه ایستلم، مور می داسی پی
اختیاره چیغی وکری، هر خه به می چر شی مگر
دمور هغه درد به می چر نشی، خلاصه کاکا می
پی ملگری ته تسلیم کرم، یوه شپه می هلته وکړه
سبا هغه سره موتر کی سور شوم تقریبا خلور،
پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کی مو یو خل
موتر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته
وختلو، بلاخبره قضا ماسپین و، چی دملک
رحیم کور ته ورسېدو، دکاکا ملگری می زه ورته
تسلیم کرم، خپله واپس را روان شوو، که خه هم
ملک صیب ډپر ورته ټینگ شو، چی کینه یو چای
وڅښه، خو ده وپل: خم ناوخته کېږي، ددی سړي
را روانېدو سخت تاثیر راباندې وکړ،

باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي،
ژړلي اما دلته ژړا راغله.
لنډه يې دا چې دلته مې خپل ژوند پيل کړو ملک
صيب بد سړی نه وو، او همداسې بنځه يې ډېره
بڼه بنځه وه، دوې، درئ شپې خو يې ديو گلاس
پورته کولو هم راته ونه وپل، پس له دريو ورځو
يې کرار کرار زما مسوليتونه راته وښودل، د
مسوليتونو تر څنگ مې يې دخپلو بچيانو سره
جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، او
همداسې دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو،
دبچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال،
يا لږ غټ او واړه وو، د درس وپلو وخت راکړو، دا
چې په خپل کور کې بېخي ډېر او درانده کارونه
زما په سر وو، دملک صيب په کور کې مې ځان
داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړشي،
د وخت په تېرېدو سره ملک صيب هم بڼه رانه
ډاډه شو، زه هم

خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و،
يوازینی درد مې په مور روان ظلم، شاخه کارونه،
دیو او بل له خوا وهل تکول، او همداسې زما د
راتلو په وخت ددې دسویو چیغو یاد وو، دې درد
نو څلورویشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې
هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتیا، خو چا خبره
کړې وای، اوس به ځان ترې حیر وي، ماپسې به
زړه خوري، بس په همدې آرمان، دکال دپوره کېدو
په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا
مې په مزدوری پسې راشي بیا به زه هم ورسره
لارشم؛ مور به مې ووینم، له خپلې اسوده گۍ به
یې هم خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.
په دې وخت کې یې یوه غټه ساه واخیسته، بیا
یې وویل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روختۍ د رانژدې کېدو،
مور ته دتلو په امید مې ځان ته ډاډ ورکو، په
همدې شان مې نهه میاشتي دملک

صیب کور کي تپري شوې، نور مې نو دوي
مياشتي روختي ته پاتي وي، اخيرني مياشت
مې نو ټول روخت وه، اگر چي دلته هم خپه نه
وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي ته زړه کېدو، صرف
مور مې نو سخته يادېده،
بلاخپره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو
ورځو په څېر دملک صیب د دوه زامنو او يوې لور
سره دسهار تيم درس وپلو لپاره مسجد ته ولاړم،
مسجد ته دداخليدو سره سم دملک صیب مشر
زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام يې
واچو، دمسجد په تې يو څو کسان ناست وو،
سلام يې عليک کرو، وړاندې دپوال ته يو بل
سپينږيري ډډې وهلي وه، چې ورته ومې کتل زموږ
يو کليوال و، خدايزده له کومې خوا به راغلي وو،
خو په همدې مسجد کې يې مسافرانه شپه کړې
وه، ورغلم ستري شي مې ورسره وکړه،

ده ونه پېژندلم، ورياده مې كړه د پلانكي زوى د
پلانكي لمسى يم، نور يې وپېژندلم وپل يې: بنا،
بنا شابس ماشاءالله حوان شوى يې، پلار دې
خداى ج وبنه، هغه وخت ته بېخي وركى وې،
پسرلى دې دمور جنازې ته هم درغلى وم؛ ستا
پوښتنه مې وكړه، ماوېل زه به دې ووينې، چې
وركى يې، كه غت...

زر مې ووېل:

- زما دمور جنازې ته؟

راغبركه يې كړه:

- هو، ولې كاكادې (شيردل خان) چې نكاح كړه

ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په خان نه يم
پوهېدلى، كه څه هم څه وخت وروسته هغه خلكو

راته وپل: داسې چيغې دې وكړې چې درس ته
راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښول، خو زه
په خپلو چيغو هم نه يم خبر شوى، او نه په دې

پوه يم

چې چا یورم، خو یو وخت مې چې سترکې
وغړولې شپه وه، دکلی په کلینک کې وم؛ سیروم
راته بسته وو، تر لږ څه زیات راپیدارېدو وروسته
په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملک صیب او
یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه
سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل یې هوبڼه نشوم
خو ژړا مې نشوی کنترولولی تر کوره مې په چیغو
چیغو زړل؛ په ټول ددې ټول عمر کې چې دملک
صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې
دځان په وړاندې ترېو نه و لیدلی، اما دلته به
سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو گواښ راته
وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندگۍ په میراثه
کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې
گروگان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی
وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه
مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه
درلودو.

کور ته له رسېدو سره سم زما د حال په لیدو، د
ملک صیب بښځې، خور یې، بچیانو یې هم بښه
پوره راسره وژل، ملک صیب ډاډ راکولو چې ژاره
مه سبا دې کور ته بیا ییم، ټول دوستان به دې
ووینې، بښې ډېرې شپې ورسره وکړه.
د ملک صیب دې ډاډگیرنې مې لا په زخمو مالګې و
دورولې، په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:
- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور
او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سر صحرا
په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.
ملک صیب ووېل:

ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یادېږي؟
ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه
چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ د کاکا
نوم هم کاکا نه بلکې پلار یادو، او همداسې
اولادونه به مې یې خویندې او

ورونو يادول.

دلته نو ديوي خوا دده په خواب کي مجبور شوم؛
له بلې خوا، درد اخيستی وم داصلي پلار دمرگ،
ورپسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، دکور ملک او
مال چور چپاول

يعني ټوله کيسه مې ورته وکره، ملک صيب هم په
زړه ډېر نرم انسان وو، دکيسې په اورېدو يې تر ما
ډېر وژړل، په عين حال کي يو خل بيا په قهر شو،
وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت
خراب نکړې، ته نور دهیچا زوی نه يې زما زوی
يې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،
خلاصه لکه څنگه يې چې ووېل، تر دې وروسته
يې دلbas، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له
حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم
ما مکتب نه و، وپلې مگر بڼه وم، ددې څو میاشتو
په لړ کي مې مسجد او کور کي دده دبچيانو سره
د درس وپلو په نتیجه کي

دده دېچيانو په اندازه ليک او لوست زده کړي و،
په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم
صنف کې وو، دا استاد به مې مخکې له مخکې هم
ملک صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې
پې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې،
نور پې نو دکلي له لیسې د ولايت مرکز کې دافغان
ترک لیسې ته انتقالول، زما سره پې د زوی واله تر
وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په
کارونو پې شروع وکړه؛ ملک صيب د منطقي
برحاله ملک و، په ولس کې پې ښه محبوبيت، ښه
نفوس او قدرت لرل، او همداسې په هر چا پې ښه
ناز چلېدو، په همدې تړاو پې په ټول د پنځلس،
شلو ورځو کې دکلي په لیسې کې په مدير صيب او
استاذانو تر نهم صنفه ښه پاک اسناد راته جوړ
کړل، نور پې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو
بچيانو سره سم پې د

ولایت مرکز کی دافغان ترک لیسپی کی شامل
کرم؛ دلیلیه کارونه مو پی راته جور کرل، دلته پی
هم ډیر استاذان پېژندل هغوی ته پی معرفي کرو،
وخت ناوخت به پی فام راباندې کوه.

نور په دې نه یم پوه چې په ما او مزدوری پسپی
به مې بیا زما له کورنی څوک راغلل وي، که به نه
وي راغلي، خو که راغلي هم وي، دملک صیب سره
پی وس نه کېدو. طبعاً ډیر پی خونده به پی
خواب کړي وي.

را به شم خپلی مخکنی خبرې ته، خلاصه دری
کالونه مې په افغان ترک لیسسه کې درس ووپلو،
پس له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم
نمره فارغ شوم؛ دملک صیب یو زوی چې زما
همصنفي و، څورلسم نمره شو، ها بل خو پی لا په
یولسم صنف کې و،

مقصد، ژمی مې د ملک صیب په کور کې تېر کړو،
پسرلی مې بیا دده په مشوره او

همڪاريءَ ڪابل ڪي نظامي پوهنتون ته امتحان ورتو، ڪهه ڇي زه له پي نظميءَ او پي قانوني ڊپر ڪرپڊلي وم، دنظام دنوم وڙي، تڙي وم، ڊپر مهينه مهڙي ورسره درلوده.

ڪهه وخت ورسره ڇي نتايج اعلان شول، خوشبختانه ڪامياب وم، نور مهڙي نو دڅلورو ڪالو لپاره دلته زده ڪڙي وڪڙي، د درس له پلوه مهڙي خپله ڊپر ڪوشش ڪو، مالي مرسته مهڙي ملڪ صيب ڪوله، بلاخبره څلور ڪاله وروسره مهڙي ديو ممتاز محصيل په حيث خپل اسناد تڙي ترلاسه ڪڙل، نور مهڙي نو د سرحدي ځواڪنو په ليڪو ڪي رسماً ديو افسر په بنه دنده واخيسته، ڇي تر ننه دري ڪالونه ڪڙي ڇي نموري دنده مخ ته وڙم، اوس شڪر په هر ڪهه برلاسي يم، داسي فرض ڪڙه ڇي دٽول هيواد قدرت له ماسره دي، ڪهه دهري ساحي قومندان، او واکمن مهڙي همصنفي او ملڪري ده، يعني ڪه

وغوارم چي له هغه خلكو مي غچ واخلم، يكه يكه
پي سر په تندي راخوړندوم، اما نه غوارم حكه تر
مانه الله ج بڼه سزا وركوي، دوه كاكگان مي مر
دي دا خو هسې دخداي ج حضور ته ورغلي، دريم
چي ژوندي دي، دا پوډري دي اوس پي دكابل په
پل سخته كي دكابل دسيند مرداري خوراك دي، او
زامنو پي دحمكو په سرچنگ سر وكړو دوه پي له
يوې خوا ووژل يو له بلې خوا، ها نور پي لا اوس
هم ديو بل لپاره خلاص چاقوگان جيبو كي
گرخوي، او همداسي دكلي هغه فرد، فرد چي
ماسره پي ظلم زياتي كړي، ته باور وكړه پروديكار
سر په دنيا دوزخيان كړي، يو غذاب نه، يو عذاب
پرې نازل دي بڼه په خوند كړپري، نو ماته حاجت
نشته؛ ددي ټولو له جملې يوازيني كس همدا
دسياري پلار ده چي لا هم تكړه په آرامه خپل كار
او كسب كوي، ددي لپاره خه وخت له مخه ما
تصميم ونيو چي د

راسره کړې هغه جفا په وړاندې یې یو گوزار
ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې یو دوه
بچیان یې لا واړه دي، ماوېل: چې که په دوه، دريو
خپرو یې رنگه بدوم، دا خو په درد نخوري، که له
منځه یې وړم یا یې د ابد لپاره بستري کوم دهغه
ماشومانو سرنوېشت به یې په ها خدای ناترسه
کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت... مې
ووېل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار
کیناستم، څه ماوېل پروردیگاره! ته پوه شه او کار
دې، زما دې صبر تاته وي.

نور یې وخنډل ووېل:

👮 - داسې غورې دي ایا کومه پوښتنه دې بې
ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرگه مې کړه:

👨 - شکر چې را وروسته وروسته دې کیسه سمه
کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ایښود،

نژدي دي زره راته چاودلي و.
خو په هر حال رابه شم دي خبرې ته چې كه فام
دي وي، دسياري مسيچ ته په كتلو دسياري دپلار
په وړاندي صبر دي رنگ راوړي؟
په مسكا پي راغبرگه كره:

ولاڅه ووايم؟

ومي خندل ماوېل:

نه، داسې پي نه منم كه غواړي چې دمبايل
دي واپس صاحب شي پاكه خبره وكړه، دسياري
هيلې او آرمانونه به څنگه شي؟

خندل كي پي وېل:

ته صبر، لكه څنگه چې مسيچ كي سياري وېلي
وو، ها خبره پي زما ډېر خوښه هم شوه همداسې
ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنويت ارزښت لري،
زه به پي دناستې، ولاړې، ځينو نورو حسابونو په
اړه چې اړين دي لږ لږ معلومات وكړم، نور خو

نو زه هم داشرف غني زوی نه یم: دمسکا په زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه، پسې پیوست یې ووپل:

 بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران زنده صحبت باقی.)

په خدا کې مې ورغبرگه کړه:
 قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

وې خندل وپل یې:

 نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو لږ وخنډل او همدا مو دمجلس اخيري شوه، نور نو قریب دوی بجې وې ویده شو، خلاصه شپه تېره شوه، سهار یې چای راسره وخورلو، نور یې وپل ځمه، که څه هم ډېر ورته ټینګ شوم خو وپل یې: نه څه کارونه لرم؛ مبابیل یې ورپورته کړو غوښتل یې چې مېموري کارد تری وباسي، وپل یې: مبابیل نه ورم.

لاس مې يې ونيوو مېموري کارت استلو ته مې
پرې نېنوو، ومې خندل وپل مې:
 واچوه جيب ته ما چې داسې ډيسي ميايلونه
اخيستی له سره مې تماس نه درسره نيولو،
دی هم په خندا شو ميايل يې جيب ته کړو، دچپ
لاس په منځنۍ کوته يې يوه غټه دسپينو زرو
گوتمۍ وه، د فيروزي غمۍ يې درلود، دا يې
راويستله وپل يې:

 - اممم واخله خي دا ډيسي نه ده.
په دې کې نو ما هم څه ونه وپل، نر غوندي مې
ديو بڼه ځوان يا ملگري دياډگار په بڼه دخورا
شوق او مينه سره ترې په گوته کړه، ډېره بڼه
جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادگاه
مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی تکسي ته
وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.
د يونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره يولس
مايشتې ووتلې،

پرون یې زنگ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام
وروسته یې وپل:

- دمیدان هوایی په سرک د(.....) ودونو تالار
په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کورنۍ
زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او
آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې
نږدی،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلی ورغلو له هر اړخه ښه
مستانه او رنگین واده یې برابر کړی وو.
یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر
دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په
منډه منډه خندا خندا یې وویل:

👮 - سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه
مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وپلي
وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې
لري، ها ورځ مو دمیکرویانو په بلاکو کې یو
کورگی واخیست، لږ فرشو صرف مو واخیست،

نن نو پخیر دا معاملہ دہ چہ وینہی یہی، باقی دہی
نو اللہ ج خیر کری، خدا تہ یہی خہ زور ورکرو
لاس مہی یہی ور ونیوو خیرہ یہی شرکنده زما خیرہ
کہی ووہلہ نور رانہ روان شو.
(پای)

— لیکوال نعیم جان وردگ —

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**